

сжтъ зелена трѣвица, а кога ожадиѣхтъ, да слизатъ долѣ въ долчинката и да се напиватъ съ бистра водица.

Близо до полога на зайченцата въ гората живѣше и една стара и хитра лѣсица, която се хранѣше само съ кокошки. Зайченцата тя не закачаше, защото обичаше да ги гледа, като си играхтъ и защото ѝ бѣхж близо, та си ги вардѣше за гладно врѣме.

Веднѣжъ единъ орелъ, като ги забѣлѣжи, че припкатъ, наченж да се върти и спуща върху тѣхъ. Той искаше да си хване едно отъ тѣхъ за храна на гладнитѣ си орлета. Уплашихъ се зайчетата и избѣгахъ къмъ ближната корийка, въ която пасѣше стадо овце. Орелътъ го достраша отъ овцетѣ и овчаря, та си отлетѣ и зайчетата се спасихъ отъ него. Тѣ се върнахъ и пакъ си заживѣхъ весело и безгрижно.

Майка имъ често ги биеше съ прѣднитѣ си крака, само и само да ги научи да се вардѣхтъ.

Настанж есенъ хубава, прохладна. Нашитѣ зайчета живѣхтъ и растѣхтъ: млади, хубави, тлъсти. Братѣтъ подскача весело около сестра си, закача ѝ, кара ѝ да играхтъ. Най-послѣ и тя скочи и весело го удари съ кракѣтъ си по ушитѣ, а той прѣмѣтнж се като кжлбо, бързо скочи и отново се хвърли къмъ нея. По едно врѣме спиратъ, клѣкнхтъ едно срѣщу друго и мирно се гледатъ. Пакъ скочхтъ и пакъ играхтъ, играхтъ до умора.

Такъвъ животъ прѣкарвахъ Лиска и Сивчо въ гората. Но по едно врѣме майка имъ понадиж прѣдъ кучетата на ловци и тя забѣгнж неизвестно кждѣ. Много ѝ чакахъ зайчетата, но тя се не върнж вече, незнайно защо.